

Predmet : Ovčara (Miroljub Vujović i dr.)
Okružni sud u Beogradu – Veće za ratne zločine
Broj predmeta :K.V. br.1/2003

Glavni pretres : 28. januar 2005.

Izveštaj : Nataša Kandić i adv. Dragoljub Todorović, punomoćnici oštećenih

Svedok Saša Miljić je na početku istakao da je tokom borbenih dektava u Vukovaru bio vezista u LAD PVO, kojim je komandovao Jan Marček. Svedok Miljić je naglasio da je bio u istom vodu sa svedokom Petkovićem i dodao da su oni prvo bili smešteni na Sajmištu, da bi posle prestanka borbi u novembru 1991. godine bili prebačeni na Ovčaru. Po Miljićevim rečima, komandant Marček je jedne večeri između 18 i 19 časova pozvao Petkovića i njega da odu do hangara. Svedok je naglasio da ih je Marček uveo u hangar gde su zatekli preko 100 zarobljenika i između 30 i 40 naoružanih i uniformisanih lica. Svedok je naglasio da su zarobljenici sedeli u jednom delu hangara na slami, dok su se naoružane osobe u uniformama šetale okolo. Uniformisana lica po njegovim rečima nisu imala oznake i nisu bila pripadnici JNA. Svedok je potom naglasio da Petković i on nisu imali konkretno naređenje, osim što je trebalo da budu tu. Svedok se prisetio da je u sredini hanagara bio sto za kojim je jedan vojnik pravio spisak i dodao da je u hangaru radila sijalica. Po njegovim rečima, u jednom trenutku se pojavio Marček i rekao im da odu na spavanje, nakon čega se zajedno sa njima vratio na komandno mesto. Naveo je da je po povratku legao da spava i da nije čuo pucnjavu. Po njegovim rečima, dan ili dva nakon toga su se vratili na Sajmište, gde su i čuli da su zarobljenici sa Ovčare streljani.

Svedok Milan Petković je na početku rekao da je tokom borbi u Vukovaru bio vezista u četi LAD PVO, koja je bila smeštena pri komandi ove jedinice. Po njegovim rečima, dan ili dva nakon 18. novembra 1991. godine, kada su prestale borbe u Vukovaru, njegova jedinica se prebacila na Ovčaru, gde se zadržala dva do tri dana. Svedok Petković je istakao da su oni bili smešteni u jednoj zgradi, dok je komanda bila smeštena u zgradi preko puta. Desno od njihovog smeštaja se nalazio hangar koji je bio udaljen između 50 i 200 metara. Petković je dalje istakao da je jedne večeri, kada je kapetan Marček odredio Miljića i njega da stražare do odlaska zarobljenika u Sremsku Mitrovicu, bio u hangaru. Po njegovim rečima, došao je kurir i odveo ih tamo. U hangaru su bili oko dva sata, a zajedno sa njima bio je i jedan rezervni oficir iz njihove jedinice. Opisujući situaciju u hangaru, Petković je naglasio da su zarobljenici ulazili u hangar, dok su teritorijalci i dobrovoljci stajali sa strane. Zarobljenici su bacali vrećice na stranu, a ispred hangara je bilo puno civilnih vozila. Po njegovoj proceni bilo je između 150 i 200 zarobljenika i između 15 i 20 teritorijalaca i dobrovoljaca, koji su stajali sa strane u špaliru i tukli zarobljenike prilikom ulaska. U samom hangaru zarobljenici su sedeli, dok su se dobrovoljci i teritorijalci šetali levo, desno. Na sredini je bio sto, za kojim je neko iz njegove jedinice vršio popis. Po njegovim rečima, zarobljenici su bili u civilu, a bilo je i zavijenih glava, dok je jedna osoba imala amputiranu nogu. Među zarobljenicima je bila i jedna mršava žena, stara između 35 i 40 godina. Svedok je istakao da su teritorijalci i dobrovoljci psovali i vikali i dodao da je razgovarao sa trojicom ili četvoricom njih. Po njegovim rečima, 90 posto teritorijalaca i dobrovoljaca je bilo uniformisano, dok su neki imali civilne jakne, vojničke kape, a jedan je nosio i šubar. Istakao je da su nakon pola sata u hangar došle tri, četiri osobe, od kojih je jedna mlađa, koja je imala 20-ak godina, prišla jednom zarobljeniku i pitala: «zašto si mi ubio brata», nakon čega ga je udarila

nogom u grudi i otišla. Po njegovim rečima, izvan hangara se čula u daljini pucnjava, ali se tada stalno pucalo i šenlučilo. Svedok Petković je potom naglasio da su Miljić i on davali neko obezbeđenje i da je on video izvođenje jedne ili dve grupe od 8 do 10 zarobljenika iz hangara, za koje ne zna gde su odvedeni, a čuo je da će se traktorskom prikolicom prevesti do nekog drugog hangara. Svedok je istakao da su zarobljenici izlazili jedan za drugim i dodao da je po njih došla grupa lica koja se do tada nije pojavljivala u hangaru. Po svedokovom mišljenju, zarobljenici nisu odvođeni po spisku, pošto je popis bio još uvek u toku. U tom periodu je neko došao i preneo im informaciju da je kapetan rekao da se povuku. Svedok je istakao da u periodu kada su oni bili u hangaru nije bilo aktivnih vojnika, niti oficira, ali je možda bilo vojnih policajaca. Svedok Petković je istakao da je pucnjavu čuo sa udaljenosti od 200 do 300 metara od hangara, da je bilo nekoliko pojedinačnih pucnjeva, ali da na to nije obratio pažnju. Prilikom izlaska iz hangara, Petković je na 10-ak metara od ulaza video prazan traktor s prikolicom. Pored toga, svedok je istakao da sa njim niko nikada nije razgovarao o događajima na Ovčari.

Zapažanja promatrača:

Tokom protekla četiri dana suđenja sudska straža je usmeravala posmatrače na galeriju, insistirajući da posmatrači ne smeju sedeti u samoj sudnici. Kao razlog, oni su naveli da je Nataša Kandić tražila da svi iz Hrvatske budu na galeriji, a naknadno smo saznali i da su se članovi porodica optuženih žalili da ih novinari uznemiravaju. Ročište koje je održano 26. januara 2005. godine, kada je svedočio Aleksandar Vasiljević, pratili su sa galerije i branioci haških optuženika Mrkšića, Radića i Šljivančanina. Iako su sve vreme veoma glasno komentarisali iskaz svedoka, sudska straža nije reagovala.

Porodice oštećenih veoma su teško podnele dugotrajno saslušavanje svedoka Aleksandra Vasiljevića od strane optuženoga Vujanovića.